

Fimmtudaginn 28. mars 1996.

Nr. 90/1995.

Guðmundur Davíðsson

(Kjartan Reynir Ólafsson hrl.)
gegn

Sigrúnu H. Kristmannsdóttur

(sjálf)

Fasteignakaup. Nauðungarsala. Vanefndir.

Dómur Hæstaréttar.

Mál þetta dæma hæstaréttardómararnir Markús Sigurbjörnsson og Gunnlaugur Claessen og Þorgeir Örlygsson prófessor.

Áfrýjandi skaut málinu til Hæstaréttar með stefnu 14. mars 1995. Hann krefst aðallega sýknu af öllum kröfum stefndu, en til vara, að sér verði aðeins gert að greiða 130.462,63 krónur með dráttarvöxtum frá 22. apríl 1994 til greiðsludags. Í báðum tilvikum krefst hann málskostnaðar í héraði og fyrir Hæstarétti. Til þrautavara krefst áfrýjandi þess, að hinn áfrýjaði dómur verði staðfestur um annað en málskostnað, sem verði felldur niður í héraði og fyrir Hæstarétti.

Stefnda krefst staðfestingar hins áfrýjaða dóms og málskostnaðar fyrir Hæstarétti. Er málskostnaðarkröfunni beint sameiginlega að áfrýjanda og Valgeiri Kristinssyni hæstaréttarlögmanni, sem upphaflega fór með málið af hálfu áfrýjanda fyrir Hæstarétti, en í því sambandi vísar stefnda til ákvæða 4. mgr. 131. gr. laga nr. 91/1991 um meðferð einkamála.

I.

Eins og rakið er í hinum áfrýjaða dómi, á málið rætur að rekja til kaupsamnings, sem málsaðilar gerðu á grundvelli tilboðs áfrýjanda 8. janúar 1991 í fasteign stefndu að Bæjargili 124 í Garðabæ. Kaupverð var 9.300.000 krónur, en þar af skyldi áfrýjandi greiða 1.396.021,29 krónur með peningum á gjalddögum 15. maí, 15. júlí og 15. október 1991. Eftirstöðvar átti að greiða með viðtöku áfrýjanda á áhvílandi veðskuldum, sem voru í vanskilum. Er óumdeilt, að áfrýjandi inntí ekkert af hendi af umsömdu kaupverði. Kaupsamningnum var ekki þinglýst.

Fyrrgreinda húseign fékk áfrýjandi afhenta ófullgerða 12. janúar

1991, og hélt hann framkvæmdum áfram við hana fram eftir því ári. Hinn 1. október 1991 gerði Skúli Gunnarsson kauptilboð í eignina, sem var beint til áfrýjanda og stefndu sameiginlega. Bauð hann 11.900.000 krónur fyrir eignina. Samþykktu báðir málsaðilar tilboðið sama dag, en samningurinn, sem þannig komst á, kom þó ekki til framkvæmda að neinu leyti.

Fasteignin var seld við þriðja og síðasta nauðungaruppboð 16. október 1991, og var litið þar á stefndu sem uppboðspola. Hæstbjóðandi við uppboðið varð Hilmar Ingólfsson, sem bauð 10.800.000 krónur, en næsthæsta boð, 10.700.000 krónur, var frá Sæbergi Þórðarsyni. Áttu sömu menn öll átta næstu boðin á undan, sem hækkuðu ýmist um 100.000 eða 200.000 krónur á víxl. Hinn 29. október 1991 mætti Hilmar fyrir uppboðshaldara í Garðabæ ásamt fyrrnefndum Skúla Gunnarssyni. Kvaðst Hilmar ekki geta staðið við boð sitt, 10.800.000 krónur, og bókaði uppboðshaldari ákvörðun sína um að taka næsta boði, sem var frá Sæbergi Þórðarsyni. Var Sæbergi tilkynnt þetta með símskeyti sama dag, en hann hafði þó lýst yfir því með bréfi 21. október 1991, að hann félli frá boði sínu.

Hinn 27. nóvember 1991 tók uppboðshaldari málið að nýju fyrir, og hafði þá verið gert frumvarp til úthlutunar á uppboðsandvirði. Samkvæmt frumvarpinu átti fyrst að greiða lögveðskröfur, samtals 210.167 krónur, en því næst átti að greiða veðkröfur að fullu með 9.783.877,34 krónum. Skyldu eftirstöðvar uppboðsandvirðis renna til stefndu sem uppboðspola. Þinghaldið voru viðstaddir Hilmar Ingólfsson og Skúli Gunnarsson auk stefndu. Hún lýsti því yfir, að hún féllist á, að tekið yrði fjórða hæsta boði Hilmars í eignina, að fjárhæð 10.200.000 krónur, en um leið áskildi hún rétt til að krefja Sæberg Þórðarson um bætur vegna vanefnda hans. Lýsti uppboðshaldari yfir, að hann rifti uppboðskaupum við Sæberg, en samþykkti umrætt boð Hilmars. Í þinghaldinu framseldi Hilmar boð sitt Skúla Gunnarssyni.

II.

Í greinargerð fyrir Hæstarétti studdi áfrýjandi sýknukröfu sína þeim rökum, að stefnda hefði í reynd rift kaupsamningi þeirra um fasteignina með athöfnum sínum, þegar afráðið var 27. nóvember 1991, hvaða tilboði skyldi tekið í hana. Stefnda hafi þá samþykkt að

taka fyrrgreindu boði, að fjárhæð 10.200.000 krónur, sem hafi verið 600.000 krónum lægra en hæsta boð. Sú ráðstöfun hennar og framganga að öðru leyti við uppboðið, þar sem réttur áfrýjanda samkvæmt kaupsamningi um eignina hafi verið brotinn og ekkert samráð verið við hann haft um töku ákvarðana, jafngildi riftun á samningi þeirra. Eigi það að leiða til sýknu áfrýjanda.

Við munnlegan flutning málsins fyrir Hæstarétti bar áfrýjandi enn fremur fram þá málsástæðu, að kaupum aðilanna hefði í raun verið rift með samþykki þeirra á fyrirnefndu kauptilboði Skúla Gunnarssonar 1. október 1991.

Ekki verður séð af gögnum málsins, að áfrýjandi hafi haldið fram fyrri málsástæðunni, sem að framan getur, fyrr en í fyrsta lagi við munnlegan flutning málsins í héraði, en síðari málsástæðunni við málflutning hér fyrir dómi. Að þessu frá töldu hefur áfrýjandi ekki fært fram sérstök rök fyrir sýknukröfu sinni. Stefnda telur, að í þessum málalímbúnaði áfrýjanda felist nýjar málsástæður fyrir aðalkröfu hans, sem hún mótmælir, að komist að í málinu. Verða þau mótmæli stefndu tekin til greina. Þegar af þeirri ástæðu er sýknukröfu áfrýjanda hafnað.

III.

Varakrafa áfrýjanda er um lákkun fjárhæðarinnar, sem honum var með héraðsdómi gert að greiða stefndu, um 600.000 krónur. Styður áfrýjandi kröfuna þeim rökum, að stefnda hafi ákveðið án samráðs við sig að veita hæstbjóðanda afslátt með því að taka ekki hæsta boði hans, heldur öðru lægra, er hann einnig gerði. Telur áfrýjandi engin rök vera fyrir því að halda ekki upp á tilboðsgjafa skuldbindingu um að standa við hið hærri boð sitt.

Úrlausn um þessa kröfu áfrýjanda ræðst af ákvæðum laga nr. 57/1949 um nauðungaruppboð, sem giltu, er fasteignin var seld á nauðungaruppboði. Samkvæmt 1. mgr. 35. gr. þeirra laga gat uppboðsbeiðandi og hver sá, sem getið var í 1. mgr. 21. gr. laganna, krafist þess, að eign yrði boðin upp að nýju, ef kaupandi fullnægði ekki uppboðsskilmálum. Stefnda var uppboðsþoli og naut ekki sem slík réttarstöðu samkvæmt 1. mgr. 35. gr., sbr. 1. mgr. 21. gr. laganna. Það var því ekki á hennar færi að krefjast vanefndauppboðs af þeim sökum, að ekki var staðið við hæsta eða næsthæsta boð í eignina.

Ekki var heldur á hennar valdi að ákveða, hvaða boði uppboðshaldari tæki í eignina.

Réttur stefndu til að krefja áfrýjanda um efndir kaupsamnings þeirra samkvæmt aðalefni hans breyttist ekki vegna nauðungaruppboðs á eigninni, sem stafaði af vanefndum áfrýjanda. Er stefndu því í sjálfsveld sett, hvort hún heldur fram þessum rétti sínum á hendur áfrýjanda eða neytir sjálf þess úrræðis, sem hún átti kost á samkvæmt 3. mgr. 35. gr. laga nr. 57/1949, til að leita greiðslu á hluta kröfu sinnar með málsókn gegn uppboðskaupanda, sem stóð ekki við boð sitt. Getur stefnda því réttilega krafði áfrýjanda um greiðslu samkvæmt kaupsamningnum án tillits til þess, hvernig farið hafi um efndir á skuldbindingu Sæbergs Þórðarsonar við uppboðið. Er þá til þess að líta, að sá hugsanlegi bótaréttur, sem hún hefði annars notið samkvæmt 3. mgr. 35. gr. laga nr. 57/1949, færist í hendur áfrýjanda, ef hann efnir skyldur sínar samkvæmt kaupsamningi þeirra.

Samkvæmt framangreindu verður ekki fallist á varakröfu áfrýjanda, að því er varðar lækkun á kröfum stefndu.

IV.

Sá hluti varakröfu áfrýjanda, sem varðar upphafstíma dráttarvaxta, sýnist vera studdur þeim rökum, að stefnda hafi sýnt tómlæti við að gæta réttar síns. Beri af þeim sökum að dæma dráttarvexti frá 22. apríl 1994, þegar héraðsdómsstefna var birt.

Stefnda höfðaði fyrst mál gegn áfrýjanda vegna fasteignaviðskipta þeirra, sem þingfest var 10. desember 1992. Það mál var fellt niður 27. október 1993 vegna útivistar stefndu. Hún höfðaði síðan þetta mál, sem þingfest var 26. apríl 1994. Þegar af þessari ástæðu eru engin efni til að taka kröfur áfrýjanda til greina að þessu leyti.

Samkvæmt þessu verður hinn áfrýjaði dómur staðfestur um annað en málskostnað. Verður áfrýjanda gert að greiða stefndu málskostnað í héraði og fyrir Hæstarétti, sem ákveðst í einu lagi, svo sem í dómsorði greinir. Verður ekki fallist á kröfu stefndu þess efnis, að Valgeir Kristinsson hæstaréttarlögmaður verði dæmdur til að greiða henni málskostnað með áfrýjanda.

D ó m s o r ð:

Áfrýjandi, Guðmundur Davíðsson, greiði stefndu, Sigrúnu H. Kristmannsdóttur, 730.462,63 krónur með dráttarvöxtum samkvæmt III. kafla vaxtalaga nr. 25/1987 af 443.400 krónum frá 15. maí 1991 til 15. júlí sama ár, af 943.400 krónum frá þeim degi til 15. október sama ár, af 1.339.421,29 krónum frá þeim degi til 27. nóvember sama ár, af 1.133.465,63 krónum frá þeim degi til 6. desember sama ár, af 994.546,63 krónum frá þeim degi til 21. apríl 1992, en af 730.462,63 krónum frá þeim degi til greiðsludags.

Áfrýjandi greiði stefndu 300.000 krónur samtals í málskostnað í héraði og fyrir Hæstarétti.

Dómur Héraðsdóms Reykjavíkur 16. desember 1994.

Ár 1994, föstudaginn 16. desember, er á dómþingi Héraðsdóms Reykjavíkur, sem háð er í Dómhúsinu við Lækjartorg af Allani Vagni Magnússyni héraðsdómara, kveðinn upp dómur í málinu nr. 3325/1994: Sigrún Kristmannsdóttir gegn Guðmundi Davíðssyni, sem dómtekið er samdægturs.

Mál þetta var höfðað með stefnu, birtri 22. apríl 1994.

Stefnandi er Sigrún H. Kristmannsdóttir, kt. 090759-7449, Hofslundi 4, Garðabæ.

Stefndi er Guðmundur Davíðsson, kt. 100740-4789, Hólabergi 36, Reykjavík.

Dómkröfur stefnanda eru þær, að stefndi verði dæmdur til að greiða henni 1.396.021,29 kr. með dráttarvöxtum skv. III. kafla vaxtalaga af 500.000 krónum frá 15. maí 1991 til greiðsludags, af 500.000 krónum frá 15. júlí 1991 til greiðsludags og af 396.021,29 kr. frá 15. október 1991 til greiðsludags, allt að frá dregnum 56.600 krónum, sem greiddust inn á skuldina 27. nóvember 1991, 205.955,66 krónum, sem greiddust inn á skuldina 27. nóvember 1991 og 264.084 krónum sem greiddust inn á skuldina 21. apríl 1992.

Einnig er þess krafist, að dráttarvextir leggist við höfuðstól dómkrafna á 12 mánaða fresti, í fyrsta sinn 15. maí 1992, í samræmi við 12. gr. laga nr. 25/1987.

Þá er krafist málskostnaðar að skaðlausu eftir mati dómsins.

Dómkröfur stefnda eru þær aðallega, að hann verði sýknaður, en til vara er gerð krafa um, að kröfur stefnanda verði stórlega lækkaðar og stefnanda

gert að greiða málskostnað samkvæmt fram lögðum málskostnaðarreikningi.

Stefndi, sem er verktaki og starfar í byggingariðnaði, gerði stefnanda tilboð í ófullgerða fasteign hennar að Bæjargili 124, Garðabæ, sem er 6 – 7 herbergja 180,6 fm einbýli. Tilboðið gerði hann 8. janúar 1991 og fékk eignina afhenta 12. sama mánaðar. Kaupsamningur var undirritaður 4. mars 1991. Samkvæmt honum var kaupverð 9.300.000 krónur, og skuldbatt stefndi sig til að greiða kaupverðið með því að taka á sig og greiða áhvílandi veðskuldir, að fjárhæð 6.186.471,71 króna, greiða vanskil á veðskuldum, að fjárhæð 1.717.507 krónur, og eftirstöðvar kaupverðsins, 1.396.021,21 krónu, skyldi stefndi greiða með 500.000 krónum 15. maí 1991, 500.000 krónum 15. júlí s. á. og með 396.021,29 kr. 15. október s. á. Í kaupsamningi sagði m. a.: „Vanskil á yfirteknum lánum eru skv. sérstökum lista, og greiðir kaupandi áfallandi vexti og kostnað af þeirri fjárhæð frá 8. janúar 1991 (kauptilboðsdegi) til greiðsludags. Kaupandi skuldbindur sig til að greiða vanskilin án tafar.“

Í máli þessu krefur stefnandi stefnda um efndir á kaupsamningi aðila, en stefndi hefur ekki greitt útborgun samkvæmt honum.

Stefndi greiddi ekki heldur vanskil á áhvílandi lánum, og fór svo, að eignin var seld nauðungarsölu 16. október 1991. Á sölupinginu sótti lögmaður stefnda þing og var bókað, að hann mætti fyrir þinglýstan eiganda, þ. e. stefnanda, og upplýsti, að fasteignin hefði verið seld Guðmundi Davíðssyni, þ. e. stefnda, en kaupsamningi ekki þinglýst. Á þinginu komu fram 17 boð í eignina. Hæsta boð á sölupinginu kom frá Hilmar Ingólfssyni, 10.800.000 krónur, næsthæsta frá Sæberg Þórðarsyni, 10.700.000 krónur.

Í þinghaldi í uppboðsrétti Garðakaupstaðar 27. nóvember 1991 lýsti stefnandi yfir, að hún féllist á, að tekið yrði 11. boði í eignina, sem var frá Hilmar Ingólfssyni, 10.200.000 krónur. Þá áskildi hún sér rétt til að krefjast bóta vegna vanefnda næsthæstbjóðanda, Sæbergs Þórðarsonar. Með bréfi 21. október hafði Sæberg tilkynnt uppboðshaldara, að hann félli frá boði sínu, en þrátt fyrir það samþykkti uppboðshaldari boð hans, og kom fram í þinghaldinu 27. nóvember, að Sæberg hefði ekki sinnt áskorun um að greiða. Þá lýsti uppboðshaldari því, að uppboðskaupunum við Sæberg væri rift.

Hilmar Ingólfsson framseldi boð sitt Skúla Gunnarssyni, og samþykkti uppboðshaldari boðið, 10.200.000 krónur.

Stefnandi fékk greiddar 205.955,66 krónur 27. nóvember 1991 og við úthlutun uppboðsandvirðis eignarinnar 264.084 krónur 21. apríl 1992. Þá greiddi stefndi hitareikning, að fjárhæð 56.600 krónur, 11. febrúar 1991, sem

stefnanda bar að greiða. Þessar greiðslur eru dregnar frá kröfum stefnanda skv. kaupsamningnum.

Fram kom hjá vitninu Sæberg Þórðarsyni fasteignasala að Skúli Gunnarsson, sá er fékk boð Hilmars Ingólfssonar framselt, hefði sýnt því áhuga að kaupa fasteignina að Bæjargili 124, en stefndi var að reyna að selja hana á fasteignasölu. Hafi vitnið þess vegna boðið í eignina á sölubínginu. Þá kom fram hjá vitninu Skúla Gunnarssyni, að hann hefði óskað eftir því, að Hilmar Ingólfsson byði í eignina fyrir sig, en hæsta boð á þinginu, 10,8 milljónir, hafi verið hærri fjárhæð en vitnið réð við, og hefði raunin orðið sú, að því boði hefði verið tekið.

Stefnandi byggir kröfur sínar á því, að stefndi hafi vanefnt kaupsamning þeirra, og krefur hér um, að hann verði dæmdur til að efna skuldbindingar þær, sem hann gekkst undir í kaupsamningi, þ. e. að greiða útborgun, eins og að framan er lýst. Um skuldajafnaðarkröfu stefnda sé það að segja, að stefnandi hafi reynt að koma í veg fyrir frekara tjón, en ljóst hafi verið, að þeir, er hæst buðu á uppboðinu, myndu ekki standa við boð sín. Stefnandi hafi ekki gefið uppboðskaupanda neinn afslátt, heldur hafi það verið mat hennar, að ljóst væri, að ekki yrði staðið við hæsta og næsthæsta boð, og hætt við, að lægra verð fengist á vanefndauppboði, ef hún hefði krafist þess.

Stefndi gerði kröfu um frávísun málsins í greinargerð sinni, en féll frá þeirri kröfu undir rekstri málsins.

Stefndi telur, að eftirtalin málsatvik eigi að leiða til lækkunar á stefnukröfum af eftirfarandi ástæðum:

I. Stefnandi hafi gefið hæstbjóðanda eftir 600.000 króna afslátt frá bindandi og hæsta boði, sem hann gerði í húseignina á sölubínginu 16. október 1991. Sé því mótmælt, að stefnandi hafi gefið einhliða afslátt frá bindandi boði við nauðungarsölu og geri síðan kröfu á hendur stefnda án tillits til þess afsláttar. Þá beri stefnandi sönnunarbyrði fyrir því, að afslátturinn hafi verið óhjákvæmilegur og að hæstbjóðandi hefði ekki getað efnt hæsta boð sitt og að stefndi beri fjárhagslega ábyrgð á þeim afslátti.

II. Stefnandi hafi vanrækt að krefjast dráttarvaxta úr hendi hæstbjóðanda í húseignina Bæjargil 124 frá uppboðsdegi til greiðsludags, og nemi sú fjárhæð 53.987 krónum, sem þá hefðu runnið til stefnanda og minnkað tjón hennar og endurkröfu á hendur stefnda. Þriðja sala hafi farið fram 16. október 1991, og réttur hafi verið til dráttarvaxta til 13. apríl 1992, þegar greiðslan var innt af hendi, og mótmælir stefndi því, að stefnda verði gert að greiða vexti sem svari töpuðum vöxtum.

III. Við nauðungaruppboðið hafi verið greiddar lögveðskröfur, sem að mestu leyti voru skuldir stefnanda, og beri að lækka stefnukröfur um 138.919 krónur, sem þeim greiðslum nemur.

Um lagarök vísar stefndi til almennra kröfuréttarreglna og telur, að stefnandi hafi fengið að fullu eða að langmestu leyti fullar efndir á kröfum sínum á hendur stefnda af uppboðsandvirði Bæjargils 124 á nauðungaruppboði og eigi því ekki kröfu á hendur stefnda fyrir stefnukröfum sínum. Stefnukröfur eigi að lækka fyrir athafnir stefnanda, sem felist í því, að taka við greiðslum frá uppboðshaldara, veita afslátt og öðrum atriðum, sem nefnd hafi verið og eigi að leiða til sýknu.

Niðurstaða.

Samkvæmt tilvitnuðu kaupsamningsákvæði átti stefndi að koma veðlán-um í skil þegar í mars 1991, en gerði það ekki, og var því gengið að veðinu og það selt, eins og hér að framan greinir. Var það þannig vegna vanefnda stefnda sjálfs, að eignin var seld nauðungarsölu. Enda þótt stefnandi hefði getað krafist vanefndauppboðs, þykir stefndi ekki hafa sýnt fram á, að hærra verð fengist fyrir eignina á því. Er þá litið til þess, hvert kaupverð eignarinnar var í samningi aðila, 9.300.000 krónur, og þess, að fram kemur í málinu, að Sæberg Þórðarson og Hilmar Ingólfsson voru að bjóða í eignina vegna sama aðila, þ. e. a. s. Skúla Gunnarssonar, og má telja víst, að hæsta boð hefði verið lægra, ef þeir hefðu gert sér grein fyrir því. Hefur stefndi þannig ekki sýnt fram á, að það, að stefnandi tók 10.200.000 króna boði Hilmars Ingólfssonar, hafi valdið honum tjóni, sem hann geti skuldajafnað við greiðslur þær, sem honum bar að greiða samkvæmt kaupsamningi. Þá verður að líta til þess, að stefnandi gat ekki betur séð en stefndi gætti lítt réttar síns við meðferð uppboðsmálsins, og eins og atvikum máls þessa er háttað, þykir stefndi ekki hafa sýnt fram á, að hagsmunir hans hafi verið svo mjög fyrir borð bornir við meðferð uppboðsmálsins, að hann geti borið það fyrir sig hér.

Stefndi hefur borið það fyrir sig, að stefnandi hafi gefið eftir vexti af þeim hluta uppboðsandvirðis, sem greiddur var samkvæmt bréfi uppboðshaldara, dagsettu 21. apríl 1992, 251.080,15 krónur auk vaxta. Fram kemur í gögnum málsins, að hér er um að ræða greiðslu vegna þess, að tveir veðhafar, þ. e. Íslandsbanki vegna veðskuldabréfs, dagsetts 16. nóvember 1989, og Sparisjóður Hafnarfjarðar vegna veðskuldabréfs, dagsetts 14. september 1989, lækkuðu kröfur sínar sem þessu nam, og er hafnað þeirri kröfu stefnda, að kröfur stefnanda á hendur honum verði lækkaðar sem þessu nemur.

Stefndi ber fyrir sig, að lögveðskrafa vegna fasteignagjalda fyrir árin 1989 og 1990 auk dráttarvaxta, samtals 138.919 krónur, sem greiddust af uppboðsandvirði, séu sér óviðkomandi, og beri því að draga frá kröfum stefnanda á hendur sér. Á þetta verður fallist, en samkvæmt gögnum málsins

voru ógreidd fasteignagjöld ásamt vöxtum og kostnaði 137.730 krónur vegna árána 1989 og 1991, og þegar tekið er tillit til hluta stefnanda af gjöldum ársins 1991, þykir mega draga fyrirnefndar 138.919 krónur frá stefnukröfum.

Þá hefur stefnandi dregið frá kröfum sínum greiðslu, sem stefndi innti af höndum 11. febrúar 1991, vegna hitareiknings, sem stefnanda bar að greiða, 56.600 krónur, svo og greiðslur þær, er hún fékk af uppboðsandvirði sem þinglýstur eigandi hinnar seldu eignar.

Samkvæmt þessu verða kröfur stefnanda teknar til greina, hvað höfuðstól snertir, og með vöxtum, eins og greinir í dómsorði, en frá þeim ber að draga greiðslur, sem stefnanda bar að greiða, svo sem greinir í dómsorði.

Eftir úrslitum málsins ber að dæma stefnda til að greiða stefnanda 200.000 krónur í málskostnað, og er þá ekki tekið tillit til reglna um virðisaukaskatt.

D ó m s o r ð:

Stefndi, Guðmundur Davíðsson, greiði stefnanda, Sigrúnu H. Kristmannsdóttur, 1.396.021,29 krónur með dráttarvöxtum skv. III. kafla vaxtalaga, af 500.000 krónum frá 15. maí 1991 til greiðsludags, af 500.000 krónum frá 15. júlí 1991 til greiðsludags og af 396.021,29 krónum frá 15. október 1991 til greiðsludags, allt að frá dregnum 56.600 krónum, sem greiddust inn á skuldina 11. febrúar 1991, 205.955,66 krónum, sem greiddust inn á skuldina 27. nóvember 1991, 138.919 krónum, sem greiddust inn á skuldina 13. apríl 1992, og 264.084 krónum, sem greiddust inn á skuldina 21. apríl 1992.

Stefndi greiði stefnanda 200.000 krónur í málskostnað.